

Klára
Škorpilová

Jizvy a jiný tajemství

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-7548-009-5 (pdf)

ISBN 978-80-7548-010-1 (ePub)

ISBN 978-80-7548-011-8 (MOBI)

Jana

Šla jsem k oknu, abych ho zavřela, ale místo toho jsem si sedla na parapet, opřela se o rám a dívala se na jizvu na své dlani. Asi jedinou, kterou nemám na svědomí já sama.

Byl to slib přátelství, který jsme s Mirkem zpečetili krví. Snad i jeho řezala poprvý v životě cizí ruka. Vlastně ne cizí – moje.

Znali jsme se od dětství, chodili do stejné třídy, bydleli v jednom domě, pořád jsme courali někde venku nebo si pomáhali s úkolama. Nikdo si nebyl bližší než my dva. Měli jsme stejné názory i sny, říkali jsme si všechno. Vyprávěl mi, co se děje u něj doma, že rodiče se věčně hádají a zlost si potom vybíjejí na něm.

„Pořád na mě křičej, jako bych za všechno mohl já!“ stěžoval si mi. „A bráška je jejich největší zlatíčko, tomu všechno projde!“

Jo, jeho mladší bratříček vypadal jako andílek, a kdykoliv se po rodičovské hádce rozbřečel, okamžitě zapomněli na spor, vzali ho do náručí a utěšovali. Zato když toho bylo moc na Mirka, řvali na něj, ať se do jejich záležitostí neplete, že se beztak hádají jenom kvůli němu.

Tehdy začal se sebeпоškozováním, který ale jednoho smutného dne přerostlo v sebevraždu. Našli ho v jeho pokoji s podřezanými žílami a už bylo pozdě.

Nemohla jsem tu zradu pochopit. Oba jsme měli své problémy, ale vždycky jsme tu byli jeden pro druhého, mohli jsme se o sebe opřít. Jenomže já jako opora selhala. Můj nejlepší kámoš byl mrtvej a neexistovala žádná útěcha. Naše společný sny byly dosněny.

Po pohřbu si mě matka vzala na slovíčko. Říkala něco o tom, že smrt milované osoby je velká rána, jenže člověk se s tím musí vyrovnat a jít dál. Neposlouchala jsem ji. Chtěla mi pomoci, přivést mě na jiný myšlenky, ale já jsem nedokázala předstírat, že se nic nestalo. Cítila jsem prázdno, jako by tělo bylo těsně obal na velkou bolest.

Svěřila jsem se s tím mámě. Nevím, co jsem čekala, nemohla tomu rozumět. Jen se shovívavě usmála a ještě ten samej den se radila s otcem, jestli by mě neměli poslat k psychologovi.

„Ale jdi!“ odbyl jí táta. „Viš, co si o těhletěch doktorech myslím. Žvaní a žvaní, dokud jim neuběhne pracovní doba. To holce nepomůže, zvládne to sama.“

Konečně verdikt. Rodiče se mi začali raději vyhýbat, asi proto, že nevěděli, jak se mnou mluvit. To samý ve škole - jako by se mě báli. Ještěže jsem nastoupila na střední, tam o mně nikdo nic nevěděl.

Prý: zvládne to sama... Nejdřív jsem opravdu chtěla být sama, nestála jsem o ničí lítost. Jenže od té doby jsem sama pořád. A čas nechal všechno tak, jak to bylo.

Je to už víc než rok, co se to stalo, a já pořád vidím Mirkovu tvář přesně v tom okamžiku, kdy jsem s ním mluvila naposledy. Něčemu jsme se strašně smáli a on mi slíbil, že spolu druhý den někam vyrazíme, třeba na kafe nebo na čaj nebo se prostě jen tak projít.

Kdo by mi ho mohl nahradit? Noví přátelé, které si ani nejsem schopná najít? Rodiče, který se mě neptají, jak mi je? Jenom mávnou rukou, vždyť se musím naučit být silná. To říkají všichni, ale jak se to dělá, aby byl člověk silnej? Pochopila jsem Mirkovo zoufalství, když se nedočkal pomoci od vlastní mámy a táty. Je to vážně síla.

Co mi zbejvalo? Skočít z okna, na kterým sedávám čím dál častěji a vzpomínám, nebo... se začít řezat.

Vybrala jsem si druhou možnost.

Zuza

„Zas sedíš na prdeli a čteš si!“ spustil matčin přítel, sotva přišel domů a uviděl mě s časopisem v ruce. „Kdybys radši uklidila, co? Ne, ty jseš líná...“

„Udělal jsem všechno, co mi mamka napsala na lísteček. Nádobí je umytý a zameteno je taky.“

„Jo tak,“ zabručel, vrhl na mě nevraživej pohled a odtáhnul. „A co to vlastně čteš?“ křikl ještě z vedlejší místnosti.

„Psychologie dnes.“

„Cože?! Ty to ještě odebíráš? Prosimtě a na co? Stejně se na vejšku nedostaneš, rozhodně ne se svým smyslem pro povinnosti!“

Na to jsem teda fakt neměla náladu. Ten tak bude kázat! Sám nehne prstem, jediný, co bravurně zvládá, je rozvalit na gauči ten svůj pivní pupek. Sbalila jsem časáky a zavřela se v pokoji.

Od tý doby, co se k nám Luboš nastěhoval, mám doma peklo a všude jsem radši než tady. Všechno musí bejt na svém místě, nablejskaný, prostě tipťop. Jakmile se na chvíli zastavím a dělám něco pro sebe, je to podezřelý a už mě peskuje. Všechno po mně kontroluje, jestli na podlaze nezůstalo smítko, jestli jsem správně umyla nádobí... Chodí i do mýho pokoje, aby zjistil, jestli jsem si ustlala nebo jestli nemám přes židli přehozenou mikinu – to on totiž taky považuje za bordel.

Hrozně mu vadí, když poslouchám hudbu. Je úplně jedno, že to mám potichu a že si zavřu dveře. Pochopila bych ještě, že mu vaděj nějaký český punkrockový kapely, ale třeba takovou Nirvanu má ve svém stojanu na céděčka taky, ovšem jakmile si ji pustím já, je zle. Taky se nemůžu dívat na dývídyčka, ani večer, když v telce nic nedávaj...

„Prosimtě, tohle už jsi viděla snad desetkrát, dělej radši něco užitečného!“ rozčiluje se. Někdy dokonce jen přijde a prostě mi to vypne.

Máma mě většinou nechává bejt, ale jak přijde domů její „milovaný“, začne mě buzerovat taky a ve všem mu dá zapravdu. Já nevím, co na něm vidí. Normální obtloustlej chlápek, kterému táhne na padesát, vlasy mu šediví a trochu i řídnou a valí se jako medvěd.

Někdy si moc přeju, aby se s matkou rozešel a odstěhoval se. Jenže to by začala zase pít, jako když ji opustil táta. Vlastně se tátovi nedivím. Máma na něj pořád žárčila, ptala se, kde byl a s kým, bezdůvodně dělala scény a podezřívala ho, že má jinou, až si nakonec opravdu jinou našel a odstěhoval se. Mamka se potom málem zhroutila, a co hůř, nasávala jak

houba. Tam, kde v lednici bylo většinou mlíko, stály dvě flašky vodky. Na jednu stranu to chápu, musela se cítit hrozně sama, na druhou stranu mi to přijde ubohý, že se ani nepokusila vzchopit a jít dál. Ne, ona se prostě musela rok utápět v sebelítosti, než konečně potkala Luboše a vzpamatovala se. Teď už v lednici nepotkávám pana Puškina, ale pana Zippicha.

Zlostně jsem zahlížela na dveře a vrčela. Všechny nože byly samozřejmě v kuchyni, kde ale zrovna strašilo to zarostlý hovado, takže jsem se nemohla ani říznout. A co, stejně takhle otravuje každéj druhej den, to bych se pro něj za chvíli doslova rozkrájela. Říznutí mi pomáhá, hlavně když už nedovedu potlačit svůj vztek. V takovém záchvatu bych nejradši rozbila všechno kolem sebe, z toho bych ale měla další průser, takže ničím aspoň sebe.

Taky se mi někdy stává, že se mi chce brečet, ale nedokážu to. Nevím proč, ale cítím hroznej tlak v žaludku a na hrudi a nemůžu dát najevo vůbec žádnou emoci. Teprve jakmile se říznu, bolest se uvolní a s ní i slzy... Pak je mi o moc líp.

Měla jsem docela dlouhý období, kdy jsem se neřezala. A ani neplakala. Jenže dusit všechno v sobě taky není správný.

Možná by si o mně někdo pomyslel, že jsem cvok. Tak ať. Některý situace náhodou zvládám sama, aniž bych si ubližovala. Vždyť na tom může bejt člověk závislej, tak proč se nechat pokaždý vyprovokovat? V týhle domácnosti jsem právě já ta jediná, kdo se ještě nezbláznil.

Jana

„No to snad ne!“ zařvala češtinářka. „Vy o hodině posloucháte empéetrojku?“

Pohledem zpražila spolužačky v pruhovanejch mikinách a s patkou přes oko. Ušklíbala jsem se. Dvě posedlý emafky si zase jednou nemohly pomoci a daly najevo, jak jsou cool. Beznadějný oběti hudebního a módního průmyslu.

„Takhle to dál nejde. Půjdete od sebe, i když to někdo odskáče s vámi. Uděláme pár změn!“

Už dlouho jsme češtinářku jako třída štvali, protože polovina lidí o hodině nepřetržitě kecá a asi třetina z nich má dost pronikavej hlas. Třeba Radim sedí v předposlední lavici, ale když mluví nebo se tlemí – a to on dělá často –, tak je to slyšet až u tabule.

Češtinářka využila záminku a hned začala rázně dirigovat přesuny, až její počínání chvílema připomínalo šachový strategie.

„Jano,“ ukázala na mě prstem. „Sedneš si vedle Zuzany, ano?“

Sbalila jsem si věci a ohlédla se po spolužačce. Ta se na mě krátce podívala, slabě se usmála a dál si znuďně prohlížela svý černý nehty. Zuza má takovej vkus - tmavý barvy a výraznější líčení, ale jinak mě vždycky napadne, jak jsme si podobný: vyšší postava, bledej obličej, modrý oči a hodně dlouhý vlasy, já mám ale černý a ona špinavě blond. Nikdy jsme se spolu moc nebavily, takže jsme do konce hodiny ani nebřeply a vzorně si psaly poznámky. Zuzana si docela často povídá s ostatníma, ale nezdá se, že by měla ve třídě opravdový kámoše, přijde mi spíš uzavřenější. Proto mě překvapilo, že se na mě po zazvonění otočila a začala žvanit.

„Nenávidím ty husy, co si hrajou na to, jak strašně jsou emo,“ sjela pohledem Báru a Adélu, který ještě před chvílí poslouchaly My Chemical Romance nebo něco podobnýho. „Holčiny se prostě musej někam zařadit, aby byly in. Emo teda bylo v módě asi před rokem nebo dvěma, ale emafů tu běhá pořád dost. Já je zrovna nemusím - ty depresivní kecy o tom, jak je svět hnusnej a jak strašně trpěj...“

Žasla jsem, jak jí jede pusa, to bych od ní nečekala. Uvědomila jsem si, že jsem jí vlastně vděčná, že si mě všímá.

„Mně na nich vadí, že se řežou,“ řekla jsem. „Je to blbost - jenom proto, že jim to prikazujou nějaký jejich pravidla. A ještě si myslej, že je to drsný. Přitom některý lidi by se toho rádi zbavili, ale nejde to.“

Možná to nebyl vhodnej způsob, jak se zapojit do konverzace. Radši jsem se sklonila a přehrabovala v tašce. Zuzka si mě zkoumavě prohlížela. Nebo jsem si to namlouvala?

Zuza

Postávala jsem u branky a z dlouhý chvíle vyhrávala na zvonek melodii Rolničky, rolničky. Nebe se zatáhlo. Už jsem čekala, kdy mi začne kapat na karbid, když najednou přiběhla tátova přítelkyně s klíčem.

„Co blbneš?“ smála se. Na sobě měla tílko a šortky, vlasy stažený v culíku. „Byly jsme s kámoškou na kole, ale vrátily jsme se dřív. Vypadá to, že bude lejt.“

Tamara je velká sportovkyně. Už hodněkrát mě zvala, abych s ní jela na výlet, ale upřímně - radši budu tahat do sedmýho patra klavír než se jí snažit dohnat. Ale k nim domů na kafe zajdu ráda. Tamara je fajn, chová se ke mně spíš jako kamarádka než jako macecha. Nic mi nerozkazuje a ani se mě nesnaží poučovat, nemá to v povaze a taky je jenom o dvanáct let starší než já.

Máma měla ze začátku kecý, že ji táta nahradil nějakou hloupoučkou žábou, a i dneska se pěkně šklebí, když jí oznámím, že za nima jdu.

„Jak můžeš, utíkáš z domu,“ stěžuje si, jako by si snad myslela, že tím ve mně vzbudí pocit viny. Marná snaha, v podstatě jen řekne nahlas pravdu.

Líbí se mi tenhle byt. V každým pokoji jsou jinak barevný stěny, na policích je keramika a vonný svíčky a nábytek je nověj a ze světlýho dřeva. Velký je to tu pro oba dost, klidně i pro tři, kdyby přišlo dítě.

„Tak co je novýho?“ vyzvídala Tamara, když přede mě postavila hrnek s kávou.

„Mám novou sousedku v lavici.“

Chtěla jsem jí o Janě něco říct, ale uvědomila jsem si, že není co. Vím jenom to, že je moc hezká: modrý oči, porcelánově bílá pleť a černý vlasy. To je docela výjimečný. Většinou nosí světlý trička a svetry, takže to ještě víc vynikne. Skoro s nikým ve třídě se nebaví, často vypadá smutně. Nevím, co si o tom mám myslet, asi má nějaký problémy. Nebo taková prostě je, kdoví.

„Jé, ty jseš tady?“ ozvalo se z předsíně, kam právě vpadnul táta a uviděl moje tenisky. „Nazdar!“ strčil hlavu do dveří. Světlý vlasy měl rozčuchaný, jak je schovával před deštěm pod kapucí. „Já nevěděl, že přijdeš.“

„To já do poslední chvíle taky ne,“ usmála jsem se, i když to k smíchu moc nebylo.

Vyběhla jsem z domu celkem narychlo, abych nezačala Luboše škrtit, nebo spíš on mě. Dopustila jsem se totiž trestného činu ublížení na zdraví, přičemž obětí bylo kuchyňský linoleum, na který mi spadl nůž. Byl čistej, ale podle toho chlápka v zašíváných trenkách jsem

ten kus kovu vymáchala v másle a udělala s ním rýhu v podlaze. Příborovým nožem! A pak se mamka diví, proč se „tý krávě nemotorný“ nelíbí doma...

„Venku je čína, co?“ poznamenala Tamara při pohledu na otcovo promočený oblečení.

„Jdu to dát do koupelny,“ oznámil táta, sotva si ale zul boty, vykouzčil v předsíni na zemi malou loužičku. Kapalo mu z nohavic i bot.

„Člověče, ty máš problém s prostatou,“ konstatovala Tamara, načež se oba začali řehnit.

Kdyby se něco takového stalo doma mně, Luboš by už nadával, že jsem nepořádná a čuně a kdovíco ještě... Úplně vidím ten jeho velkej hnusnej ksicht, jak rudne vztekem.

„No počkej! Rozmazlená pipko! To si odskáčeš, až se to dozví máma!“ řve pokaždý, když nechám na stole drobek, pořádně nenarovnám osušku na topení, aby uschla, nebo když zavřu dveře do nějaký místnosti, protože on má rád, když je všude otevřeno.

Ještě minulej měsíc trval na tom, abych zavírala, že nemáme doma černoušky, aby to dělali za mě, a teď mu to jde najednou na nervy. Pořád mění pravidla a já s mámou se jenom snažíme přizpůsobit.

Tady to tak nefunguje. Detaily se neřeší, neuklízí se tu tak často a přehnaně, a přece je tu čisto a pěkně. Pokud se něco rozlije nebo rozbije, nikdo nekřičí. Žádný hádky, výhrůžky, trucování. Normální rodina, kde není špína v bytě ani ve vztazích.

*

Vešla jsem do třídy. K mému údivu nebyla ještě ani z poloviny plná. Jenom pár lidí seskupenejch vzadu u Radima a Jana, která seděla v naší lavici a něco psala, si zřejmě přivstali víc než já. Člověk přijde o deset minut dřív a klasický osazenstvo nikde.

Položila jsem si tašku na své místo.

„Ahoj, co to píšeš?“

„Čau. Úkol na češtinu,“ zvedla Jana hlavu. „Já na to úplně zapomněla.“

„Kašli na to.“ Vyndala jsem svůj sešit a hodila jí ho pod nos. „Já to včera smolila hodinu, tak ať se to využije co nejlíp.“

„Vážně si to můžu opsat?“ zvedla Jana nevěřicně oči.

„To víš, že jo, to není problém,“ mávla jsem rukou a šla Martině vrátit cédéčko.

„Jé, to jsem myslela, že ti to bude trvat dýl,“ vyhrkla Martina, když jsem jí vrazila jí do ruky UDG.

„No, mně se to tolik nelíbilo,“ přiznala jsem. „Mám radši punk nebo skáčko, ale dík.“

Martina je hodná holka. Všechno ráda půjčí, knížky, filmy, časopisy, cokoli... Seděla jsem s ní víc jak rok a nikdy jsme se nepohádaly. Martina mi tím culíčkem a sportovníma

tílkama připomíná Tamaru. Je hrozně chytrá, zvlášť ve fyzice patří mezi nejlepší, ale naštěstí není namyšlená. Naopak. Docela ráda si s ní povídám.

Ze třídy se taky bavím s Radimem a Liborem. Rád'a s Liborem spolu ještě nedávno seděli v předposlední lavici a vždycky je bylo slyšet na celou třídu, jak vymýšlejí kraviny. Profesory to strašně štvalo a mě už vlastně taky, protože mě v jednom kuse bolela bránice, jak jsem zadržovala smích.

Radim je blondák, Libor má tmavší kudrnatý vlasy, jinak si jsou ale docela podobný: uličnický výraz a nosí trička a mikiny metalovejch skupin.

„Fakt moc děkuju,“ podala mi Jana sešit, jakmile jsem se vrátila do lavice.

„To nestojí za řeč. Copak tobě nikdy nikdo nedal opsat úkol?“

Jana se zarazila a obličej jí zvažněl. Už jsem se chtěla zeptat, co se stalo, ale stihla odpovědět dřív.

„Ale jo. S jedním kamarádem na základce jsme si úkoly půjčovali. A někdy jsme je spolu i dělali. Tady ale nikoho takovýho nemám.“

„Jestli budeš něco potřebovat, stačí říct. Já ti ráda pomůžu, když to bude v mejch silách,“ slíbila jsem.

V tu chvíli mi jí bylo fakt líto. Proč vlastně nemá kamarády? Vždyť není vůbec špatná.

„Tak jo... Zachránkyně...“ zasmála se. „Pro tebe platí to samý, aby sis nepřipadala jako charita. Jak to, žes přišla tak brzo?“

„No... Otčím vstával trochu dřív do práce, tak jsem se radši klidila.“

„Proč?“

Je zvláštní vysvětlovat to cizím lidem. Nikdo neví, jaký Luboš je, a nikdo nepoznal to nejhorší – mít ho doma. I Martina se divila, když jsem jí občas říkala, co doma musím a nesmím. Taky byla jediná, komu jsem se s tím aspoň částečně svěřila. Sama nevím proč. Když mě něco štve, většinou o tom mluvím nahlas. Ale za tohle se asi... stydím.

„No... On by asi nadával, že se mu pletu pod nohy.“

„Jo tak... To já to mám doma opačně. Naším se pletu pod nohy každý ráno, a i kdyby o mě zakopli, nevšimnou si mě,“ řekla pobaveně Jana.

Třída se začala rychle zaplňovat. Za chvíli doběhlo pár opozdílů, který bydlej paradoxně nejbliž u školy, načež si to přihasila zeměpisárka s globusem v jedné ruce, mapou v druhé a třídnicí pod bradou.

„Ta by měla přestat učit a zavřít se do vitríny u biologický laboratoře. Exponát chobotnice tam ještě není,“ poznamenala jsem.

Jana se jen uchechtla. Vypadá to, že je dost mlčenlivá , ale aspoň budu dávat o hodinách větší pozor.

Jestli mě ze třídy někdo zajímá, tak je to právě Jana. Přijde mi, že má tajemství, něco, co ji trápí. Chci být psycholožka, leccos jsem četla a leccos poznám sama. A tak jsem si o zemáku dala úkol: pokusím se k Janě dostat bliž a zjistit, co jí je.

Jana

Vzpomínka. Příliš živá na to, že všechno v ní je už mrtvý. Ale v mojí paměti ještě ne...

Skrz skleněnou výplň dveří vidím Mirka, jak sedí na schodech před domem, hlavu má skloněnou, dívá se na špičky tenisek. Nosil v nich jednu tkaničku černou a druhou bílou. Hned jak otevřu, zakloní se, usměje a zamává. Přisednu si k němu.

„Dneska jsem byl konečně vyzvednout občanku. Pěkně se s tím zpozdili, měl jsem jí mít už dva měsíce,“ pochlubí se.

„Ukaž.“

Z batohu vytáhne peněženku a podá mi doklad. Já se ale dívám na něco jiného – tři žiletky, který má v přihrádce hned vedle drobnějších. Přesně tam, kde je teď nosím já.

„Ty se ještě řežeš?“ ptám se.

Najednou se mi něco na tý vzpomínce nezdá. Ten pocit... Byla jsem naštvaná, vyčítala jsem mu to, bála se o něj. Teď mi jeho tajemství připadá blízký...

Chci si jednu žiletku vzít. Míra ale s peněženkou rychle uhne. Podívá se na mě smutným, zklamaným pohledem a vstane. Dětský oči plný slz. Otočí se a utíká.

Hloupost! Takhle to přece nebylo, tak to nebylo...

„Au!“

Probudila mě křeč v noze. Vylítla jsem z postele a stoupla si, aby mě bolest přešla.

Ta vzpomínka byla pravdivá jen zčásti. Ten den si pamatuju. Viděla jsem žiletky v Mirkově peněžence a seřvala jsem ho za to. Ale rozhodně jsem mu je nechtěla vzít, natož pro sebe.

Nedokázala jsem mu nikdy nic zakázat a většinou jsem mu ani neodporovala, naopak jsem všechno dělala po něm. Nebylo to tím, že bych ho obdivovala nebo do něj snad byla zamilovaná. To rozhodně ne! Byl to můj nejlepší kámoš a znala jsem ho až moc dobře. Ale svým chováním a energií dokázal strhnout ostatní k čemukoli. Vždycky jsme se šli bavit tam, kam chtěl on, nebo se třeba koukali na film, kterej vybral, a vždycky přitom taky byla sranda.

Ale co se týká jeho chyb a problémů, do toho jsem se měla vložit ráznějc a snažit se mu víc pomáhat. Podporovat ho, a ne to brát na lehkou váhu.

A co dělám teď? Jdu v jeho stopách.

Zuza

Luboš přišel domů utahanej, jenom něco zabručel a šel si lehnout. Jakmile usne, spí jak dudek, takže by v tom byl čert, abych toho nevyužila.

„Mami...“ Mamka zrovna žehlila a dívala se u toho na film. „Mohla bych dneska prosím na koncert?“

„A kam?“

„Do Palerma, začíná to v sedm.“

„Vrátíš se v jedenáct.“

„Hm...“ Dumala jsem, jak ji ukecat. „To je docela dost na to, aby se člověk trochu pobavil, ale ne na to, aby si to užil...“

„Ve dvanáct, maximálně v půl jedný,“ řekla a výhružným pohledem mi dala najevo, že pokud přijdu pozdě, zakroučí mi krkem.

Celá spokojená jsem se šla namalovat. Docela jsem se těšila, asi půl roku jsem na koncíku nebyla. Dřív jsem chodila s kámoškou ze základky, která má stejně jako já ráda punk, ale ona si pak v prváku - šla jako jedna z mála na průmku - našla kluka a se vši slušností se na mě vysrala. Případá mi to nefér, zapomenout na svoji nejlepší kamarádku a věnovat veškerej svůj čas klukovi, kterej ji může opustit spíš než já. Na Lidé.cz je na každý druhý fotce s ním, nejčastěj jak se líbaj, ale taky jak spolu ležej pod dekou v posteli. Těžko říct, kde je hranice mezi láskou a exhibicionismem. Ale to nemá cenu řešit. Když už jí nestojím ani za pozdrav, ať si trhne.

Mohla jsem vzít Libora nebo Radima, ale oni poslouchaj spíš metal. Na Martinu mám jenom icq a zrovna nebyla online. Ale vykašlala jsem se na to, že nemám s kým jít, protože jsem dlouho nikde nebyla a konečně jsem chtěla někam dovalit, i kdyby to měla bejt nuda.

Vzala jsem si klíče, mobil, občanku, která je mi stejně na nic, protože mi je sedmnáct, a tři stovky, kdybych chtěla pít. Ovšem roztočit jsem to stejně nemohla. Zaprvý jsem se domů musela dopravit po svých a zadruhé Luboš nabádá mámu, aby mi ani nedávala kapesný, že prý bohatě stačí, že mě živěj. Mamka mi sice občas něco na přilepšenou dá, jenže na zábavu mi čtyřicet až šedesát korun měsíčně nestačí. Aspoň jsem si něco ušetřila. A pak – od čeho jsou chlapi? Nezadaný mi to rádi zaplatí a zadaným čmajznu pití ze stolu, až budou líbat svoji slečnu.

*

V Palermu jsem si to ještě pamatovala: zelenobílý zdi, točité schody dolů, chodba vlevo vede na záchody, vpravo se jde k baru. V místnosti vedle je dlouhá lavice a stůl a konečně místo pro kapelu a... ehm, jak to říct? V takových pajzlech se asi deseti lidem v kotli neříká dav.

Koupila jsem si pivo a naivně si myslela, že mi vydrží aspoň deset minut. Asi mám sklony se podceňovat. Nebo přeceňovat? Ve svých nejhorších chvílkách dokázala máma vypít čtvrt flašky vodky skoro na ex. Jenom jsem se otočila a bylo to v ní. Zezačátku jsem tomu tleskala. Až pozdějc, když jsem v noci poslouchala zvracení a pláč, mi došlo, že na tom nic obdivuhodného není.

První hráli VyjakoMy. Poslouchala jsem je předtím na Bandzone. Přišlo mi to dost utahaný a živý vystoupení nebylo o nic lepší. Sedla jsem si na lavici vedla týpka, kterej bez přestávky líbal blondýnku na svém klíně, a zírala před sebe. První skupina skoro nikdy nestojí za nic, já přišla hlavně kvůli Neřestem, ty jsou fakt dobrý.

„Čau, tebe si pamatuju ze školy,“ ozvalo se nade mnou.

Zvedla jsem hlavu k tmavovlasýmu klukovi s kšiltovkou plnou placek. I když jsem lolvila v paměti, jak nejdůkladnějc jsem mohla, ty hnědý a trochu rozpačitý oči jsem nenašla.

„Jo? Já tebe ne. Z který třídy?“

„Z druhý bé. A ty jsi z áčka, ne? Teda aspoň nedávno jsem viděl, jak jdeš do druhý á.“

„No jsem, no. Já jsem Zuza,“ zakřenila jsem se a podala mu ruku.

„Vlád'a. Který pivo je tvoje?“

Otočila jsem se za sebe.

„Jedno z těch tří,“ ukázala jsem na sklenice, i když ani jedna z nich nebyla moje.

Poslušně jsem se chopila tý, ve který bylo nejvíc – patřila asi klukovi vedle mě, kterej právě začal šátrat svý partnerce pod triko. Vstala jsem a přitukla si s Vlád'ou.

„Ty na někoho čekáš?“ naklonil se ke mně.

„Ne, proč?“

„Vypadalo to tak.“

„Jediný, na co čekám, je, až budou hrát Neřesti. Vlastně tu jsem kvůli nim.“

„No dneska jsou asi to nejlepší, co tu je.“ Vlád'a hodil bradou k hrající kapele. „Tyhle nestojej za nic. Možná jsem jednostrannej, ale tohle prostě není punk.“

„Jasně,“ souhlasila jsem a dívala se na jeho tričko Exploited.

Ten snad poslouchá všechno, co se punku týká, od prosáklejch kapel z Velký Británie, co začínaly v sedmdesátech letech, až po český bandy, který punk řízli rockem a umějí zpívat. Ačkoli třeba Patti Smith zpívat uměla. Když chtěla...

„Ty jsi tu sám?“

Zavrtěl hlavou.

„S kámošema. Asi teď vzadu soutěží, kdo dřív spadne z barový stoličky.“

„Brr, nechtěla bych vyhrát.“

Nikdy jsem nebyla tak ožralá, abych zvracela. Dávám si pozor. Vzpomínka na stavy mé matky budiž mi výstrahou.

„To už bys nestihla. Jsou napřed o zelenou a rum.“

Vlád'u někdo plácnul přes záda, až mu vyšplouchlo pivo na špičky glád.

„Nazdááár, Vládine!“ zdravil ho dlouhovlasej kluk, kterej měl evidentně už trochu upito. „Ty si asi nedáš cigáro, vid’?“ a otevřel krabičku startek.

„Ne, já nekouřím.“

„Ale já bych si vzala,“ nabídla jsem si.

A tak jsem dál kecala s Vlád'ou o všem a o ničem a obírala tu neznámou máničku o poklady s filtrem, takže jsem málem ani nezpozorovala, že už dorazila moje oblíbená skupina.

„Dáš si ještě pivo?“

„No jasně,“ zazubila jsem se.

Měla jsem pravdu, že ty tři stovky nebudou potřeba.

„Ještěže tolik nepiješ, moc peněz za tebe nedám,“ podal mi Vlád'a půllitr.

„Taky jsem se ještě nerozjela. Můžeš mi koupit kolu s rumem. Nebo klidně samotnej rum, jestli nechceš utrácet.“

„Teď se vytahuješ. Sotva ses napila, už chceš něco dalšího.“

Na dva zátahy jsem dopila a prázdnou sklenici položila na bar.

„Jdu na záchod,“ oznámila jsem.

Vlád'a se na mě starostlivě podíval.

„Nejdeš to vyhodit, že ne?“

„Ne, hned jsem zpátky.“

Už jsem si chtěla dát facku, že se tak předvádím. Neměla bych pít tolik najednou, pak to špatně dopadá. Nic tvrdýho jsem si ale nedala, takže jsem se rozhodla, že kárat se začnu, až budu opravdu na káry.

Zrovna jsem si před zrcadlem upravovala fasádu, když dovnitř vtrhl ten kluk, vedle kterýho jsem předtím seděla (u stolu, ne na záchodě), i se svojí holkou. Nevěnovali mi ani

pohled, jenom zapadli do kabinky. Okamžitě jsem vyletěla ze dveří tak rychle, že jsem málem smetla nějakýho pankáče s červeným čírem, kterej měl aspoň tolik slušnosti, že šel na pány.

Vláša už na mě čekal s rundou.

„Nakonec jsem se rozhod, že se prásknu přes kapsu a koupím ti i tu kolu. Máma mi vždycky říkala, že samotnej rum je pro dobytky.“

„V tom případě je moje máma dobytek.“

„Ale to snad ne,“ zasmál se Vláša.

Byla bych mu i odporovala, ale když se na mě tak pobaveně díval a při tom mu jiskřilo v očích, nechtěla jsem kazit jeho flirtování - vlastně i proto, že na mě fungovalo.

Zepředu se ozvala známá melodie.

„Hlava na oprátce!“ zajásala jsem a odtančila do kotle.

Vláša se tlemil mýmu nadšení, ale hned se ke mně přidal a patřili jsme k prvním, co začali pogovat. Šlo mu to mimochodem fakt dobře, bylo vidět, že vymetá koncerty. Při pogu jde někdy o držku, záleží na tom, kdo se přidá, jak je vožralej a jakou silou vás eventuálně smete... Jo, i v tomhle klubu jsem se válela po zemi - to nás sebou řachlo asi šest, protože jsme se drželi kolem ramen a navzájem se stáhli dolů.

Vyškemrali jsme pár přídavků, ale museli jsme zpěvačku napájet pivem, aby jí neodešel hlas.

Když odnášeli aparaturu a dělali místo další kapele, koukla jsem na displej mobilu. Bylo pět minut před půl dvanáctou.

„Musím jít domů,“ naklonila jsem se k Vlášovi, kterej se zrovna bavil s kamarádem.

„Počkej - a kdy se zas uvidíme?“

„No... ve škole,“ pokrčila jsem rameny.

„Mohl bych si na tebe vzít číslo? Nebo i icq?“

„Tak jo,“ kývla jsem a obojí mu nadiktovala. „Ale já na ajsku moc nejsem.“

„A nemůžeš tam bejt zejtra večer?“

Zamyslela jsem se. Luboš si přehodil směnu, takže teď bude asi dva dny doma, uvažovala jsem.

„No asi ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Možná v pondělí večer.“

„Tak jo,“ kývnul Vláša.

Evidentně nepochopil, co můžu mít o víkendu tak důležitýho. Nic - ale přece si nebudu stěžovat na otčíma, když musím do deseti minut odejít.

Vyšla jsem po točitých schodech nahoru, kde na mě zaútočil studený noční vítr. Oblíkla jsem si mikinu a zamířila podél řady obchodů na křižovatku.

Dneska jsem si to užila. Nakonec to bylo lepší, než jsem čekala. Není to poprvý, co za mnou na koncertě přišel kluk, ale asi poprvý to byl někdo, s kým jsem si i rozuměla a kdo se po mně hned nesápal. Jednou se mi líbil jeden kluk, jenže ten se druhý den neozval. Možná si ani nevzpomněl, že někoho líbal... No co, to se na akcích stává.

Ještě předtím jsem měla ráda svého spolužáka ze základky. V devítce jsme spolu začali chodit a vydrželo nám to i začátkem prváku, ale protože jsme šli každé na jinou školu, viděli jsme se míň a míň a na tom to ztroskotalo. Rozešli jsme se v dobrém. Občas si napíšem, jak je, co nového, a tím to hasne. Byl můj první a vlastně i poslední. Ve všem...

Bude to rok, co jsem sama, ale nestěžuju si. Naopak, jsem sama docela ráda, nepatřím mezi ty, co po rozchodu musej hned uhánět dalšího a léčej si svoje rány. Některý lidi nedokážou bejt dlouho bez partnera a některým to dokonce přijde trapný! To fakt nechápu. Jo, možná co se týká tělesných záležitostí... To mi taky chybí. Ale jinak jsem v pohodě, nikoho nehledám. Ovšem kdyby měl Vláša teoreticky opravdu zájem... Tak bych se teoreticky zajímala taky.